

да се рѣже месо, дърво, даже да се рани и животно.

„Тъй ли е било то!“ казалъ си човѣкътъ.

Заловилъ се той да приготвя нарочно такива остри камъне, като разстрошавалъ, разцѣпвалъ или издѣлвалъ единъ камъкъ съ други.

Да върши по-лесно тази работа, той избиралъ нѣкой твърдъ камъкъ. Изострялъ една му край, а другия оставялъ тѣпъ, да може да го държи по-свободно. Така се явилъ първиятъ чукъ безъ дрѣжка. Съ такъвъ камененъ чукъ човѣкътъ почналъ да си прави каменни ножове и топори, които били безъ дървена дрѣжка. Съ такава оръжие пакъ не можелъ да се брани отъ звѣроветъ. Тогава той мислилъ, мислилъ и най-послѣ измислилъ да си прави два вида тояги. Едната къса и съ дебелъ край, и друга дълга и съ изостренъ край. Съ късата тояга можелъ да убива животно съ единъ ударъ, а съ дългата можелъ да го промуши, като я хвърли срѣщу него.

Не било лесна работа да се направи една такава тояга съ единъ камененъ ножъ безъ дрѣжка. При това, всѣки камъкъ не можелъ да трае на много удари. Трѣбало да се търси най твърдъ камъкъ. Търсилъ човѣкътъ и намѣрилъ кремъчния камъкъ. Отъ него почналъ да прави нѣща за чукане и дѣлане.

Като дѣлалъ единъ кремъченъ камъкъ, човѣкътъ забѣлѣжилъ, че отъ него изкачатъ искри, които щомъ падали на сухо листо или на сухо гнило дърво, веднага почвали да димятъ. Даже тѣ лесно запалвали сухото нѣщо при едно подуване.